

Lieta C-614/21**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 4. oktobris

Iesniedzējtiesa:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenboschā, Nīderlande)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 4. oktobris

Prasītājs:

G

Atbildētājs:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (tieslietu un drošības valsts sekretārs, Nīderlande)

Pamatlietas priekšmets

Atbildētājs nav izskatījis prasītāja patvēruma pieteikumu, jo uzskata, ka par to ir atbildīga Malta. Prasītājs apstrīd šo lēmumu, jo pārsūtīšanas uz Maltu gadījumā viņš baidās nokļūt situācijā, kas nav saderīga ar Hartas 4. pantu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Rechtbank saskaņā ar LESD 267. pantu uzdod prejudiciālos jautājumus par savstarpējas uzticēšanās principa piemērošanas jomu un mērķi saistībā ar pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, ja šajā dalībvalstī tiek pārkāptas pieteikuma iesniedzēja un kopumā trešo valstu valstspiederīgo pamattiesības, kas izpaužas, tostarp, kā atpakaļraidīšana [*pushbacks*] un apcietināšana. Rodas arī jautājums, kādi pierādījumi ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā un kādus pierādīšanas kritērijus piemēro, ja viņš norāda, ka pārsūtīšana saskaņā ar Dublīnas regulas 3. panta 2. punktu ir jāaizliedz.

Prejudiciālie jautājumi

I Vai, ņemot vērā Dublinas regulas 3., 32. un 39. apsvērumu, regula, skatot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1., 4., 6., 18., 19. un 47. pantu, ir jāinterpretē un jāpiemēro tādējādi, ka valstu savstarpējas uzticēšanās princips ir nedalāms, tādēļ nopietni un sistemātiski Savienības tiesību normu pārkāpumi, ko potenciāli atbildīgā dalībvalsts pirms pārsūtīšanas veic attiecībā pret trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri (vēl) nav atbilstoši Dublinas regulai atgrieztās personas, pilnībā nepieļauj pārsūtīšanu uz šo dalībvalsti?

II Ja atbilde uz šo jautājumu ir noliedzoša, vai Dublinas regulas 3. panta 2. punkts, skatot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1., 4., 6., 18., 19. un 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja atbildīgā dalībvalsts nopietni un sistemātiski pārkāpj Savienības tiesību normas, pārsūtītāja dalībvalsts nevar piemērot valstu savstarpējas uzticēšanās principu, bet gan tai ir jāklieš visas šaubas par to, ka pieteikuma iesniedzējs pēc pārsūtīšanas nokļūs situācijā, kas ir pretrunā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. pantam, vai arī tai ir ticami jāpierāda, ka tas nenotiks?

III Ar kādiem pierādījumiem pieteikuma iesniedzējs var pamatot savus argumentus, ka Dublinas regulas 3. panta 2. punkts nepieļauj viņa pārsūtīšanu, un kādi pierādīšanas kritēriji šajā sakarā ir jāpiemēro? Vai, ņemot vērā Dublinas regulas apsvērumos ietvertās atsauces uz ES tiesību aktu kopumu, pārsūtītājai dalībvalstij ir pienākums sadarboties vai pienākums pārliecināties, un, vai nopietnu un sistemātisku trešo valstu valstspiederīgo pamattiesību pārkāpumu gadījumā no atbildīgās dalībvalsts ir jāpieprasa individuālas garantijas, ka pieteikuma iesniedzēja pamattiesības pēc pārsūtīšanas (noteikti) tiks ievērotas? Vai atbilde uz šo jautājumu ir atšķirīga, ja pieteikuma iesniedzējam nav pierādījumu, ciktāl viņš sniegto konsekvēnto un detalizēto informāciju nevar pierādīt ar dokumentu palīdzību, kas, ņemot vērā sniegtās informācijas veidu, nevar tikt sagaidīts?

Atbilstošās Savienības un starptautiskās tiesību normas

Ženēvas Konvencijas par bēgļa statusu (turpmāk tekstā – “Ženēvas Konvencija”) 1. un 33. pants

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1., 4., 6., 18., 19., 47., 51. un 52. pants

Regulas (ES) Nr. 604/2013 (turpmāk tekstā – “Dublinas regula”) 3., 19., 32. un 39. apsvērums, kā arī 3.–5. un 17. pants

Direktīvas 2011/95/ES 4. pants

Spriedums, 2019. gada 19. marts, *Jawo* (C-163/17, EU:C:2019:218, 78.–92. punkts)

Spriedums, 2017. gada 16. februāris, C.K. u.c. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 59., 63.–65., 75. un 76. punkts)

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2019. gada 19. jūnijā prasītājs pieprasīja patvērumu Maltā. Pēc viņa ierašanās šajā dalībvalstī viņš trīs mēnešus pavadīja apcietinājumā un četrus mēnešus – bēgļu nometnē. Pēc uzturēšanās slimnīcā, ko izraisīja smags negadījums darbā, viņam tika pateikts, ka bēgļu nometne ir jāatstāj. Lai gan viņam bija veselības problēmas, viņam bija jāstrādā, jo viņš vairs nesaņēma palīdzību. Kad viņš 2020. gada 5. decembrī aizbrauca no Maltas, viņš vēl nebija uzklauts par patvēruma pieteikuma iesniegšanas iemesliem.
- 2 2021. gada 12. janvārī viņš iecēloja Nīderlandē un pieprasīja tur patvērumu. Atbildētājs uzskata, ka par šī pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga Malta, un šī iemesla dēļ ar 2021. gada 22. marta lēmumu nolēma neizvērtēt prasītāja patvēruma pieteikumu. Jau 2021. gada 9. februārī starp Maltu un Nīderlandi tika panākta vienošanās par atbildības atzīšanu.
- 3 2021. gada 22. martā prasītājs par šo lēmumu cēla prasību un turklāt lūdza *voorzieningenrechter* (pagaidu noregulējuma tiesnesis) noteikt pagaidu noregulējuma pasākumu. 2021. gada 2. aprīlī minētais tiesnesis noteica pieprasīto pasākumu un izdeva rīkojumu, ka prasītāju ir aizliegts pārsūtīt uz Maltu, kamēr nav pieņemts lēmums par prasību.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 4 Prasītājs pauž bažas, ka pēc viņa pārsūtīšanas uz Maltu netiks ievērotas viņa pamattiesības. To viņš pamato ar paša paziņojumiem, pierādījumiem saistībā ar nelaiemes gadījumu un valsti raksturojošo informāciju par trešo valstu valstspiederīgo uzņemšanu Maltā.
- 5 Atbildētājs izsaka viedokli, ka, pamatojoties uz savstarpējas uzticēšanās principu (jautājumos minēts kā valstu savstarpējas uzticēšanās princips), var tikt uzskatīts, ka pēc pārsūtīšanas uz Maltu prasītāja pamattiesības netiks pārkāptas. Prasītājs savu sniegto informāciju par uzņemšanu Maltā nav pierādījis, iesniedzot attiecīgus dokumentus. Attiecībā uz prasītāja sniegto informāciju, ka viņš vēl neesot ticis uzklauts un vēl neesot ticis pieņemts lēmums par viņa patvēruma pieteikumu, atbildētājs norāda uz vienošanos par atbildības atzīšanu.
- 6 Atbildētājs vēl arī izvirza argumentu, ka viņa pieņemtais lēmums neesot pretrunā Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – “ECT”) judikatūrai un neesot iemesla pārņemt no Maltas patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbilstoši Dublinas regulas 3. panta 2. punktam.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 7 *Rechtbank* ņem vērā, ka, īstenojot Dublinas regulu, piemēro savstarpējas uzticēšanās principu un var uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs pēc pārsūtīšanas nenonāks situācijā, kas neatbilst Hartas 4. pantam. Ja pieteikuma iesniedzējs apgalvo pretējo, viņam tas ir jāpierāda.
- 8 Vērtējums atbilstoši Dublinas regulas 3. panta 2. punktam attiecas tikai uz situāciju pēc pārsūtīšanas, īpaši uz uzņemšanu un dzīves apstākļiem, kā arī patvēruma procedūras kvalitāti atbildīgajā dalībvalstī, turklāt tā arī nozīmē, ka ārvalstnieks vajadzības gadījumā var izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekli.
- 9 Lietās par pārsūtīšanas lēmumiem Dublinas regulas izpratnē *Rechtbank* arvien biežāk saskaras ar juridisku jautājumu, vai savstarpējas uzticēšanās princips ir jāpiemēro, ja dažādu dalībvalstu teritorijā notiek acīmredzami pamattiesību pārkāpumi un attiecīgi dažādas dalībvalstis acīmredzami pārkāpj pamattiesības. Tā, piemēram, ir daudzi ziņojumi par atpakaļraidīšanu, kā arī ar trešām valstīm tiek panāktas vienošanās, lai nepieļautu ieceļošanu Eiropas Savienībā (atpakaļatgriešana [*pullbacks*]).
- 10 Vienlaicīgi dalībvalstīm ir jāievēro Ženēvas Konvencija, Eiropas Cilvēktiesību konvencija (turpmāk tekstā – “ECTK”) un Harta. Tomēr tur paredzētais izraidīšanas aizliegums, kas ECT ieskatā nozīmē patvēruma iemeslu individuālu izvērtēšanu, zaudē savu nozīmi, ja trešo valstu valstspiederīgajiem faktiski tiek liegta iespēja ieceļot Eiropas Savienības teritorijā, lai lūgtu starptautisko aizsardzību.
- 11 No sprieduma lietā *Jawo Rechtbank* secina, ka savstarpējas uzticēšanās princips nozīmē uzticēšanos tam, ka dalībvalstis vienmēr ievēro visas pamattiesības un nodrošina to ievērošanu attiecībā uz ikvienu personu.
- 12 Tomēr ar atpakaļraidīšanu un atpakaļatgriešanu tiek mazināta Dublinas regulas un savstarpējas uzticēšanās principa efektivitāte. Patvēruma meklētāji saskaras ar izraidīšanas risku un tiek atturēti no tā, lai konkrētās dalībvalstīs pieprasītu aizsardzību. Tas savukārt palielina spiedienu uz pārējo dalībvalstu patvēruma un uzņemšanas iespējām.
- 13 Pamatojoties uz iepriekš minēto principu, lēmējinstāde var uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzēja pamattiesības pēc viņa pārsūtīšanas netiks pārkāptas. Tomēr, ja viņš tiesā ticami pierāda, ka atbildīgajā dalībvalstī sistemātiski tiek pārkāptas un attiecīgi atbildīgā dalībvalsts sistemātiski pārkāpj viņa pamattiesības un/vai kopumā trešo valstu valstspiederīgo pamattiesības, rodas jautājums, vai šādā situācijā pārsūtīšana ir jāaizliedz pilnībā un/vai, nosakot atbildīgo dalībvalsti, automātiski var balstīties uz savstarpējas uzticēšanās principu.
- 14 *Rechtbank* ir pārliecināta, ka Maltā lielā apmērā patvēruma meklētāji tiek raidīti atpakaļ un valstī ir strukturālas nepilnības saistībā ar uzņemšanas iespējām un uzņemšanas kvalitāti. Bez tam migranti sistemātiski un ļoti sliktos apstākļos tiek

turēti apcietinājumā. Turklāt procedūrai, lai vērstos pret apcietinājumu, ir trūkumi, jo nav nodrošināta piekļuve tiesām un juridiskām konsultācijām. Pamattiesības tiek pārkāptas ne tikai uz ārējās robežas, bet arī pēc ieceļošanas. Bez tam Malta, atšķirībā no citām dalībvalstīm, neapstrīd, ka tā vairs nevar izpildīt savas starptautiskās saistības.

- 15 *Rechtbank* uzskata, ka atpakaļraidīšana ir Hartas 1., 4., 18. un 19. panta pārkāpums. Arī ECT ir vairākkārt lēmusi, ka ar veidu, kādā Maltā patvēruma meklētāji tiek turēti apcietinājumā, tiek pārkāpts ECTK 5. pants.
- 16 *Rechtbank* ir radies jautājums, kāda ir savstarpējas uzticēšanās principa piemērošanas joma, un tā vēlas noskaidrot, vai attiecīgais princips ir sadalāms tādējādi, ka tiek prasīts, kur un kad notiek Hartas pārkāpumi, uz kādām pamattiesībām tas attiecas un cik lielā mērā ir nozīme atbildīgās dalībvalsts nostājai.
- 17 Nedz Hartā, nedz ECTK nav paredzēta visu pamattiesību hierarhija. Tādēļ *Rechtbank* uzskata, ka savstarpējas uzticēšanās princips nozīmē, ka visas pamattiesības tiek ievērotas vienmēr un visu dalībvalstu teritorijā, un ne tikai attiecībā uz patvēruma meklētājiem, kuri atgriežas dalībvalstī, kas ir atbildīga par viņu patvēruma pieteikumu izskatīšanu.
- 18 Ja Tiesa Savienības tiesību normas interpretē tādējādi, ka ir jāizvērtē tikai Hartas 4. panta pārkāpuma risks saistībā ar attiecīgo pieteikuma iesniedzēju, *Rechtbank* secina, ka Tiesa savstarpējas uzticēšanās principu tādējādi uzskata par sadalāmu. Šādā gadījumā *Rechtbank* lūdz Tiesu precizēt, kāds juridiskais pamats šajā sakarā ir piemērojams.
- 19 Galvenais juridiskais jautājums ir par to, vai tiesām savstarpējas uzticēšanās princips ir jāsadala kā uzticēšanās pirms pārsūtīšanas un uzticēšanās pēc pārsūtīšanas, kā arī kā uzticēšanās attiecībā uz patvēruma meklētāja īpašo situāciju, kurš atgriežas atbildīgajā dalībvalstī, un kā uzticēšanās tam, ka atbildīgā dalībvalsts ievēro visas ikviena trešo valstu valstspiederīgā pamattiesības.
- 20 Lēmums tiek balstīts uz “uzticēšanos”, ja runa ir par priekšstatiem saistībā ar nākotnes notikumiem. Ja faktiski ir skaidrs, ka atbildīgā dalībvalsts nepilda savas saistības ievērot pamattiesības, rodas jautājums, uz ko tādā gadījumā balstās šī uzticēšanās.
- 21 Pirmais jautājums ir par to, vai, konstatējot, ka atbildīgā dalībvalsts nopietni un sistemātiski pārkāpj vairākas trešo valstu valstspiederīgo pamattiesības, jau šī iemesla dēļ vien ir jāizslēdz pārsūtīšana uz attiecīgo dalībvalsti. Ja atbilde uz šo jautājumu ir noliedzīga, rodas jautājums, vai savstarpēja uzticēšanās vēl ir jāuzskata par pamatelementu izvērtējumā, vai runa ir par situāciju Dublinas regulas 3. panta 2. punkta izpratnē.
- 22 *Rechtbank* vēlas noskaidrot, vai formulējums “attieksme katrā dalībvalstī”, kuru Tiesa lieto sprieduma *Jawo* 82. punktā, ir jāsaprot kā “[attieksme] katrā dalībvalstī

un/vai katras dalībvalsts [īstenota attieksme]”. Ja šis formulējums ir jāinterpretē šauri kā “[attieksme] katrā dalībvalstī” “dalībvalsts teritorijā” izpratnē, tas mazina Hartas 18. un 19. panta un Dublinas regulas 3. panta 1. punkta nozīmi. Proti, ja patvēruma meklētāji tiek atturēti no iekļūšanas dalībvalstu teritorijā, pārkāpums nevar tikt izdarīts “DALĪBVALSTĪ”.

- 23 Dublinas regulas 32. apsvēruma šķiet liecinām par to, ka pienākums ievērot pamattiesības rodas, tiklīdz patvēruma meklētājs atrodas dalībvalsts (jurisdikcijā un attiecīgi) ietekmē, nevis tikai pēc tam, kad viņš faktiski ir ieceļojis Eiropas Savienībā. Atšķirīga interpretācija apdraud Hartas un Dublinas regulas 3. panta 1. punkta lietderīgo iedarbību, jo dalībvalsts tad var izvairīties no savas atbildības par trešās valsts valstspiederīgo, faktiski nepieļaujot viņa ieceļošanu.
- 24 Turklāt pārsūtīšanu var nepieļaut Dublinas regulas 3. panta 2. punkts. Piemērojot šo noteikumu, ir jāizvērtē, kādā situācijā pieteikuma iesniedzējs atradīsies pēc pārsūtīšanas. Saskaņā ar sprieduma *Jawo* 82. punktu, kas atbilst Dublinas regulas 32. apsvērumam, “attieksmei pret personām”, kuras pieprasa starptautisko aizsardzību, tostarp ir jāizpilda Hartas un ECTK prasības. Tādēļ savstarpējas uzticēšanās principa piemērošanas joma un laikposms, kurā dalībvalstīm ir jāizpilda savas saistības, acīmredzami arī neattiecas tikai uz laiku pēc pārsūtīšanas vai tikai uz Hartas 4. panta ievērošanu.
- 25 *Rechtbank* vēlas no Tiesas uzzināt, cik šauri ir jāinterpretē Dublinas regulas 3. panta 2. punkts un vai ir jāņem vērā tikai Hartas 4. panta vai tomēr visu pamattiesību ievērošana.
- 26 Turklāt *Rechtbank* lūdz precizēt jautājumu, vai riska apmēru saistībā ar pamattiesību pārkāpumu pēc pārsūtīšanas ietekmē arī pārkāpumi, kas attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju vai trešo valstu valstspiederīgajiem kopumā ir veikti pirms pārsūtīšanas. Atšķirībā no Direktīvas 2011/95, Dublinas regulā nav ietverts noteikums, atbilstoši kuram iepriekš veikta vajāšana skaidri liecina par to, ka pieteikuma iesniedzēja paustās bažas ir pamatotas.
- 27 Izskatāmajā lietā pārsūtīšanas lēmums tika pieņemts pēc tam, kad tika panākta vienošanās par atbildības atzīšanu. Tādējādi saskaņā ar Nīderlandes juridisko praksi tiek iegūtas garantijas, ka Hartas 4. pants netiks pārkāpts. *Rechtbank* uzdod sev jautājumu, vai tas tā ir arī tādā situācijā, kāda ir Maltā.
- 28 Iepriekš minētā šīs vienošanās interpretācija, kādu izmanto Nīderlande, nozīmē, ka tās būtība un piemērojamība ir plašāka par to, kādu Dublinas regulas 18. pantā ir gribējis panākt Savienības likumdevējs. Proti, šis noteikums garantē uzņemšanu un atpakaļuzņemšanu, tomēr tas negarantē patvēruma pieteikuma izskatīšanu. Tādēļ *Rechtbank* lūdz Tiesu precizēt vienošanās par atbildības atzīšanu piemērošanas jomu.
- 29 Turklāt rodas jautājums, kāda nozīme ir atbildīgās dalībvalsts nostājai. Šajā ziņā Tiesa sprieduma *Jawo* 92. punktā ir lēmusi, ka iestāžu vienalīdzības gadījumā nepilnībām, kas liedz veikt pārsūtīšanu, ir jāsasniedz “īpaši augsta smaguma

pakāpe". Tad rodas jautājums, vai šī pakāpe ir zemāka, ja iestādes nav vienaldzīgas. Tomēr patvēruma meklētājam ir nebūtiski, vai viņa pamattiesību pārkāpuma pamatā ir atbildīgās dalībvalsts vienaldzība vai bezspēcība. No juridiskā viedokļa arī liels trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums diez vai var būt pamatojums tam, lai vairs nepildītu Savienības tiesībās noteikto pienākumu ievērot pamattiesības.

- 30 Atšķirībā no lietām C-254/21, C-228/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21, *Rechtbank* jautājumi attiecas uz situāciju, kad potenciāli atbildīgajā dalībvalstī pirms pārsūtīšanas ir konstatējamas būtiskas nepilnības, kas skar Savienības tiesībās noteikto pienākumu ievērot pamattiesības, un tādēļ tā savā rīcībā nevis ievēro tiesiskās prasības, bet gan tās pārkāpj. Jautājumi attiecas vienīgi uz problēmu, vai pilnībā ir jāaizliedz pārsūtīšana, un, pakārtoti, uz to, vai, nosakot atbildīgo dalībvalsti, savstarpējas uzticēšanās principu nepiemēro, ja pirms pārsūtīšanas ir konstatējami pamattiesību vai kopumā trešo valstu valstspiederīgo [tiesību] pārkāpumi.
- 31 Ja iepriekš minētajos apstākļos pārsūtīšana vēl nav izslēgta, kā nākošais rodas jautājums, vai tādā gadījumā dalībvalsts, kura vēlas pārsūtīt pieteikuma iesniedzēju, var vai nu atsaukties uz savstarpējas uzticēšanās principu, vai arī tai saskaņā ar Savienības tiesību normām pašai ir jānovērš jebkādas šaubas, ka pēc pārsūtīšanas tiks pārkāpts Hartas 4. pants, vai arī tai ir ticami jāpierāda, ka tas nenotiks.
- 32 Atsaucoties uz 2017. gada 16. februāra spriedumu C.K. u.c. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), *Rechtbank* vēlas no Tiesas uzzināt, vai situācijā, kad pieteikuma iesniedzējs iesniedz objektīvus pierādījumus par nopietniem pamattiesību pārkāpumiem, kas izdarīti pirms pārsūtīšanas, pārsūtītājai dalībvalstij ir pienākums nepieļaut, ka ar šo pārsūtīšanu ir saistīts faktiskais Hartas 4. panta pārkāpuma risks, un tādējādi ir jāklieidē visas šaubas par to, vai pēc pārsūtīšanas tiks ievērotas Hartā garantētās pamattiesības.
- 33 Pierādīšanas pienākuma maiņa atbilst dalībvalstu saistībām. Turklāt dalībvalstis vieglāk nekā pieteikuma iesniedzējs var izpildīt šo pierādīšanas pienākumu. Vienošanās par atbildības atzīšanu jau kalpo par garantiju, ka atbildīgā dalībvalsts izpilda no Dublinas regulas 18. panta izrietošās saistības. Papildus tam varētu prasīt sniegt skaidras garantijas par, tostarp, uzņemšanu pēc pārsūtīšanas un pārbaudīt, kā šīs garantijas tiek ievērotas.
- 34 Ja Tiesa Savienības tiesību normas interpretētu tādējādi, ka neatkarīgi no agrākiem citu pamattiesību, nevis Hartas 4. panta, pārkāpumiem pārsūtītājai dalībvalstij saskaņā ar savstarpējas uzticēšanās principu nav plašāka pienākuma norādīt pamatojumu un veikt izvērtējumu, rodas jautājums, kā pieteikuma iesniedzējs var ticami pierādīt, ka Dublinas regulas 3. panta 2. punkts nepieļauj pārsūtīšanu.

- 35 *Rechtbank* arī vēlas noskaidrot, kādas prasības un kādi kritēriji ir jāpiemēro pierādījumiem, kurus pieteikuma iesniedzējs iesniedz, lai pamatotu savas bažas, ka pēc pārsūtīšanas viņš nonāks situācijā, kas nav saderīga ar Hartas 4. pantu. Proti, Īstenošanas regulas (ES) Nr. 118/2014 II pielikumā nav norādīti pierādījumi saistībā ar Dublinas regulas 3. panta 2. punkta un 17. panta 1. punkta piemērošanu.
- 36 Ņemot vērā Dublinas regulas pamatelementu, ka tad, ja nav konstatēts izņēmuma gadījums, tiek rīkota personiska saruna atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, nozīme būtu jāpiešķir pieteikuma iesniedzēja sniegtajai informācijai par atbildīgajā dalībvalstī gūto pieredzi. Proti, sniegtā informācija var ietvert norādes, ka saskaņā ar Dublinas regulas 3. panta 2. punktu pārsūtīšana ir jāaizliedz, vai arī, ka dalībvalstij, kam jānosaka atbildīgā dalībvalsts, ir jāpārņem patvēruma pieteikuma izskatīšana.
- 37 Ja šī interpretācija ir pareiza, tas nozīmē, ka ir jāpārbauda, cik uzticama ir pieteikuma iesniedzēja sniegtā informācija. Tiesa tiek lūgta to precizēt un paziņot, kādas prasības var tikt izvirzītas pieteikuma iesniedzējam. *Rechtbank* ieskatā šīs prasības tomēr nedrīkst būt tik augstas, ka pieteikuma iesniedzējam tās būtu neiespējami izpildīt.
- 38 Turklāt pieteikuma iesniedzējs nevar prasīt no atbildīgās dalībvalsts jebkādas garantijas. Princips, ka pieteikuma iesniedzējam viņa pamattiesību pārkāpuma gadījumā pēc pārsūtīšanas ir jāvēršas pie atbildīgās dalībvalsts iestādēm, nozīmē, ka vispirms šādam pārkāpumam ir jābūt notikušam, arī tad, ja pārsūtītājam dalībvalstij bija zināmi šādi iepriekš notikuši pamattiesību pārkāpumi vai tai būtu bijis jāzina par šiem pārkāpumiem.
- 39 Dublinas lietās patvēruma meklētāju iepriekšējās pieredzes pamatā bieži ir “negatīvi faktiskie apstākļi”, kā, piemēram, tikusi kavēta piekļuve procedūrai vai uzņemšanai. Šāda veida pārkāpumus ir ļoti sarežģīti pierādīt, vēl jo vairāk tāpēc, ka par to parasti netiek izsniegti dokumenti. Tādēļ arī ir jāprecizē, ar kādiem pierādījumiem pieteikuma iesniedzējs var pamatot savu apgalvojumu, ka Dublinas regulas 3. panta 2. punkts nepieļauj pārsūtīšanu, kā arī, kādas prasības un kādus pierādīšanas kritērijus piemēro pieteikuma iesniedzēja sniegtajai informācijai.
- 40 Vēl arī ir jāprecizē, vai dalībvalstīm ir pienākums sadarboties, kas ir līdzīgs tam, kāds ir paredzēts Direktīvas 2011/95 4. pantā, un, vai pārsūtītājam dalībvalstij tādā situācijā, kāda ir Maltā, ir jāņem vērā pieteikuma iesniedzēja pierādījumi, lai nepieļautu, ka pēc pārsūtīšanas tiktu pārkāptas viņa pamattiesības.
- 41 Ņemot vērā lielo skaitu līdzīgu lietu, kuru izskatīšana nevar tikt apturēta līdz Tiesas nolēmuma saņemšanai, *Rechtbank* lūdz šo lietu izskatīt paātrinātā tiesvedībā atbilstoši Tiesas Reglamenta 105. pantam.